

[Arne Bjerregaard]

at det er den eneste måde, hvorved vi har mulighed for fuldstændig at udrydde sygdomme. Det er klart, at så længe det kan gå, uden at man skal bruge tvang, er det da en fornuftig måde at udrydde de forskellige sygdomme på, men for at få dem fuldstændig udryddet, mener vi, det er nødvendigt at give ministeren disse bemyndigelser, og det giver vi gerne ministeren.

Landbrugsministeren (Niels Anker Koføed):

Jeg vil gerne takke for den meget store tilslutning, der har været til dette lovforslag. Jeg har nogle bemærkninger til de forskellige. Jeg vil gerne tage dem under ét. Blandt de spørgsmål, der har været fremme, er spørgsmålet, hvad man vil bruge bemyndigelsen til. Det er vel også et spørgsmål, om det er nødvendigt med så mange bemyndigelser. Jeg tror, det principielle synspunkt normalt er det, at hvis man sidder i opposition, ønsker man så få bemyndigelser som muligt, og hvis man sidder på regeringsbænken, har man ikke noget imod bemyndigelser.

Det reelle i denne sag er, at det er meget svært at nedfælde i lovsform, hvordan man skal bekæmpe sygdom, fordi selve bekæmpelsen af sygdomme kan skifte meget hurtigt. Så hvis vi laver en lov, der har paragraffer, skal vi tit ændre den, for bekæmpelsesmetoderne ændres med den teknik og den viden, der forsker i disse ting. Derfor er det nok praktisk og sagligt rigtigt, at man har en bemyndigelse, således at man kan skifte bekæmpelsesmetoder og tage de ting op, der er nyest. For øvrigt kan jeg sige, at folketinget jo altid har til opgave at føre kontrol med, at den måde, man administrerer disse love på, er i overensstemmelse med folketingets ånd — hvad det så er.

Lovforslaget går først og fremmest ud på at give bemyndigelse til, at man kan få disse blodprøver udtaget. Således som loven om smitsomme sygdomme er udformet, er det ikke muligt for myndighederne at tvinge folk til at få disse prøver udtaget, og det kan medføre, at vi ikke kan få bekæmpelsen ført igennem. Det går meget godt i første omgang på frivillighedsbasis, men så kommer der måske i sidste ende problemer, fordi man ikke kan få folk med, og det vil sige, at vi ikke kan få undersøgt sygdommens omfang helt ud. Derfor er det fornuftigt, at vi får den

bemyndigelse, som ikke findes i den gamle lov.

Den gamle lov er fra 1920, og jeg kan forudsikke den bemærkning til folketinget, at der kommer en revision af hele loven om smitsomme sygdomme, for det er klart, at en lov fra 1920 ikke helt kan dække, som den skulle, i den nyere tid. Derfor kommer der altså flere lovændringer. Hensigten er altså, at vi kan fortsætte blodprøveundersøgelsen, således at vi kan få helt nøjagtigt kendskab til sygdommens omfang, og derefter få bemyndigelse til, at bekæmpelsen bliver færdig. Det er hovedmålet.

Hr. Dohrmann stillede et spørgsmål vedrørende § 10 a om, hvem der skal betale. Når man har bekæmpet smitsomme sygdomme af den art, har det altid været producenten eller ejeren, der har afholdt udgifterne. Det er stadig væk meningen, men der kan komme tilfælde, hvor man ikke ved, om man kan blive færdig, medmindre man griber ind, således at det kan blive nødvendigt at erstatte på en eller anden vis. Men hensigten med loven er altså at få kortlagt, hvor stort sygdomsantallet er, og til sidst få rensset ud, således at vi får alle sygdomstilfælde væk fra dette land.

Det fører mig hen til det næste spørgsmål, fra hr. Rønholt, der sagde, at vi gerne fortsat skulle kunne give udlandet det indtryk, at Danmark er et sygdomsfrit område. Det indtryk ønsker vi fortsat, men jeg vil advare lidt imod den debat, man har ført om Aujeszky-sygdommen. Aujeszky-sygdommen, som ikke er farligere end de andre IBR- og IPV-sygdomme, har fået lidt for meget omtale, således at man har opfattet det som et virkeligt problem også på eksportmarkederne. Sygdomsforløbet og bekæmpelsesforløbet i Danmark er så vidt, at vi i hvert fald intet har, der skader vores eksportinteresser, for vi er foran de andre. Så hvis vi toner debatten ned og beskæftiger os med det egentlige: at bekæmpe sygdommene, er jeg helt sikker på, at vi stadig væk kan få det prædikat, at vi er et sygdomsfrit område.

Hvad angår fru Inger Harms' spørgsmål om katastrofefond, kan jeg sige, at det er noget, SF jo har stillet forslag om. Jeg mener ikke, at et katastrofefond er så velegnet til disse ting. Som jeg sagde før, har det altid været landbruget selv, der har forestået finansieringen af disse bekæmpelsesforanstaltninger. Dertil kommer, at både ansvar og